

DUMINICA A IV-A DUPĂ RUSALII

Vindecarea slugii sutașului

APOSTOL. ROMANI 6, 18-23

Fraților, izbăvindu-vă de păcat, v-ați făcut robi ai dreptății. Omenește vorbesc, pentru slăbiciunea trupului vostru. Căci, precum ați făcut mădularele voastre roabe necurăției și fărădelegii, spre fărădelege, tot așa faceți acum mădularele voastre roabe dreptății, spre sfințire. Căci, atunci când erați robi ai păcatului, erați liberi față de dreptate. Deci ce roadă aveți

atunci? Roade de care acum vă e rușine; pentru că sfârșitul acelora este moartea. Dar acum, izbăviți fiind de păcat și robi făcându-vă lui Dumnezeu, aveți roada voastră spre sfințire, iar sfârșitul, viață veșnică. Pentru că plata păcatului este moartea, iar harul lui Dumnezeu, viața veșnică, în Hristos Iisus, Domnul nostru.

EVANGHELIA. MATEI 8, 5-13

În vremea aceea, pe când Iisus intra în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinându-se cumplit. Și i-a zis Iisus: Venind îl voi vindeca. Dar sutașul, răspunzând, I-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai spune un cuvânt și se va vindeca sluga mea. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuiilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face. Auzind, Iisus

S-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: Nici în Israel n-am găsit atâta credință. Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în Împărăția Cerurilor. Iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Și a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela.

TÂLCUIRI

“Cum să se mântuiască un om lipsit de smerenie, de blândețe, de supunere și de ascultare față de Dumnezeu?”

Cum să se mântuiască necredinciosul și păcătosul „dacă dreptul abia se mântuiește” (I Petru 4, 18)?

Apa nu se adună pe crestele munților ci în locuri joase, adânci. Nici binecuvântarea lui Dumnezeu nu se sălășluiește în cei mândri, care se umflă pe sine în fața Lui, ci în cei smeriți și blânzi, care și-au adâncit inima prin smerenie și blândețe, prin închinare înaintea măreției lui Dumnezeu și ascultare de voia Sa.

Când o viță de vie nobilă, îndelung îngrijită, se mănează și se usucă, gospodarul o taie și o aruncă în foc și în locul ei sădește o viță sălbatică.

Când fiul uită dragostea părintească și se ridică împotriva tatălui său, ce va face acesta? Il va alunga din casa sa pe fiu și va înfia pe strain.

Cum e în natura, așa e și între oameni. Necredinciosii spun: Cutare și cutare lucru e după natură, și după legile noastre; cei care au credință însă nu vorbesc în felul acesta. Ei, care au dat la o parte perdeaua legilor firești și omenești și au privit în ochii strălucitori ai, tainei veșnicei libertăți, vorbesc altfel.

Ei spun: lucrul acesta se întâmplă din voia lui Dumnezeu și spre binele nostru.

Dumnezeu scrie cu degetul Său, dar scrierea Lui tipărită cu foc și cu Duh în lucruri și întâmplări n-o pot pătrunde dintre oameni decât aceia care sunt în stare să o citească. Cei înaintea ochilor căroră firea și viața stau ca un maldăr de litere moarte, lipsite de noimă, vorbesc de „întâmplare”.

„Tot ce se întâmplă”, zic ei, „e din întâmplare”. Prin aceasta ei înțeleg că tot mormanul acela de litere se mișcă și se amestecă singur, din amestecătură ieșind o întâmplare sau alta.

De n-ar fi Dumnezeu un Dumnezeu al milei și al îndurării, ce-ar mai râde de nebunia acestor tâlcuitori de lume și viață! Dar e cineva care râde cu răutate de nebunia lor: duhul cel rău, vrăjmașul neamului omenesc, cel fără de milă și cruțare.

O găscă pășind pe un covor întins într-o grădină, poate va crede că izvoadele și culorile sunt acolo din întâmplare, sau poate chiar că au crescut din pământ ca iarba. Atâta e mintea găștei.

Dar țesătorul care a urzit covorul și l-a țesut știe că n-a ieșit la voia întâmplării, după cum știe și ce însemnează orice amănunt al desenului și culorii, și de ce desenul și culoarea sunt cum sunt. Numai cine a țesut covorul cu mâna lui poate să înțeleagă țesătura, și cei căroră el le-o deslușește.

Așa se preumblă și necredincioșii pe minunatul covor al lumii și vorbesc de „întâmplare”. Și numai Dumnezeu, care a țesut lumea, cunoaște înțelesul fiecărui fir – Dumnezeu și cei căroră El le deslușește.

Isaia a văzut, și a scris: „Așa zice Domnul: Sălășluiesc într-un loc înalt și sfânt și sunt cu cei smeriți și înfrânți, ca să înviez pe cei cu duhul umilit și să îmbărbătez pe cei cu inima frântă” (Isaia 57,15).

Așadar, aici pe pământ, Dumnezeu este numai cu cei cu inima înfrântă și duhul umilit. Iar celor cu care este, Dumnezeu le dezvăluie tainele lumii și ale vieții, și adâncimile duhovnicești a tot ceea ce El a scris prin împrejurări și lucruri.

Avraam, Isaac, Iacov, Iosif, Moise și David, toți aceștia au avut inimă înfrântă și duh umilit, și de aceea Dumnezeu a fost cu ei, și le-a făgăduit să fie și cu urmașii lor câtă vreme și aceștia vor fi cu inimă înfrântă și smerită.

Dar când deasa legătură cu Dumnezeu îl face pe om mândru, omul cade într-o pierzanie mai grea decât cei care n-au avut cunoștință și apropiere de Dumnezeu.

Cel mai bun exemplu îl avem chiar în israeliti, colaboratori din mării și lui Dumnezeu plăcuții părinți pomeniți mai sus.

Nemaiîncăpându-și în sine de multa apropiere de Dumnezeu cel adevărat, poporul acesta a început să se uite la celelalte neamuri ca la prafurile pragurilor lui Dumnezeu.

Dar cu aceasta și-a pricinuit ruina, pentru că mândria într-atât l-a orbit, încât din toate descoperirile făcute de Dumnezeu prin profeți și prin plăcuții Săi una doar a priceput: că el e Poporul Ales.

Duhul și înțelesul revelației celei vechi a lui Dumnezeu s-a spulberat pentru ei cu totul, iar Sfânta Scriere a început să joace în fața ochilor acestui popor ca o încâlcitură de litere de neînțeles.

Când Hristos a venit cu o descoperire nouă, poporul evreu în orbenia și ignoranța lui nu numai că a căzut pe aceeași treaptă cu neamurile păgâne, dar învățat la inimă fiind și cu vederea întunecată, a ajuns în multe privințe chiar mai prejos decât păgânii.

Evanghelia de astăzi ne arată cum privește Mântuitorul lucrul acesta.

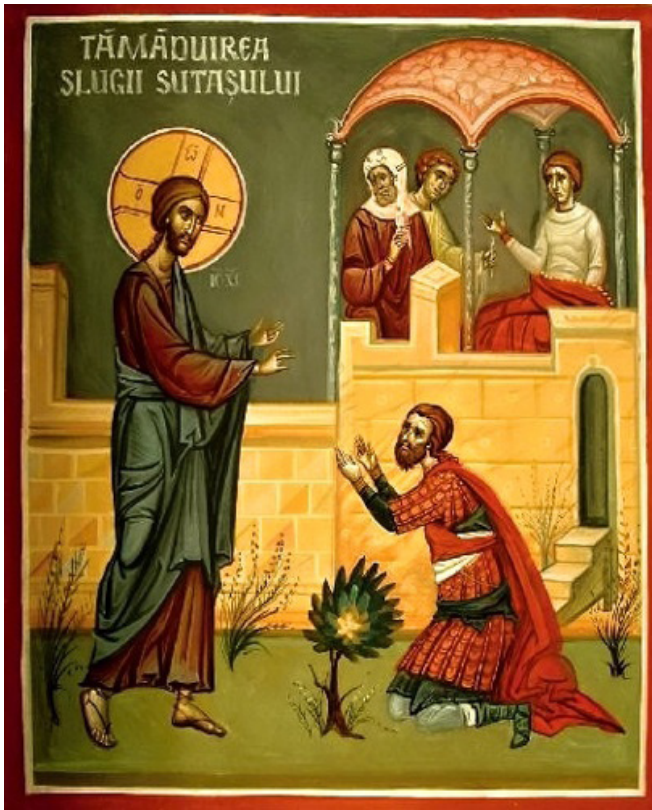
Ne arată sănătatea între bolnavi și boala între cei sănătoși, credința între păgâni și necredința între cei ce se laudau a fi poporul ales și a avea credința cea mai curată.

Evanghelia aceasta a fost scrisă drept învățătură pentru toate vremurile și pentru toate popoarele, potrivindu-se la fel de bine și nouă celor de astăzi.

E o învățătură tăioasă ca sabia heruvimică, limpede ca lumina zilei, neașteptată și proaspătă ca floarea de munte: ca să ne străpungă cu ascuțișul ei, să ne lumineze cu limpezimea ei, și să ne scoată din apatia și nepăsarea noastră. Și mai cu seamă să ne aducă aminte nouă creștinilor ca nu cumva să ne fălăm cu mersul la biserică, cu rugăciunea și cu mărturisirea lui Hristos, spre a vedea la Judecata de Apoi că cei dinafară Bisericii au fost găsiți cu mai multă credință și fapte bune decât noi.

„Pe când intra Iisus în Capernaum, s-a apropiat de El un sutas, rugându-L și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, cumplit chinându-se”.

Acest sutas era un fel de ofițer în garnizoana din Capernaum, cel mai însemnat oraș de la marea Galileii. Dacă era direct în slujba Romei sau sub autoritatea lui Irod Antipa, este o chestiune secundară, deși mai probabil era sub stăpânirea Romei. Lucrul de seama

Tămăduirea slugii sutașului

e ca acest sutas era pagan si nu iudeu. Este primul ofiter roman pomenit in Evanghelie ca venit la credinta in Hristos.

Altul este sutasul de straja langa Cruce, cal care vazand infricosatoarele semne care au zguduit firea cand Hristos Si-a dat ultima suflare , a strigat: „Cu adevarat Fiul lui Dumnezeu a fost acesta! “ (Matei 27, 54).

Mai este apoi Corneliu, sutasul din Cezareea botezat de Apostolul Pavel (Fapte 10).

Cu toate ca erau pagani, acestia au patruns adevărul și viața în Hristos si au ajuns la credință mai repede decât cohortele cărturarilor învățați, dar orbi.

„Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, cumplit chinuindu-se”.

Nu era neapărat o slugă, potrivit cuvântului grecesc (pais) folosit în Evanghelie, ci un fecior, un fel de ordonanță, soldat pesemne la fel cu cel care cerea ajutor pentru dânsul. Paralizia e o boală cumplită, iar tânăru, așa cum ne povestește Sfântul Luca, se afla în pragul morții. Se vede că sutașul ținea la el si, auzind că Hristos a ajuns la Capernaum, s-a ostenit să meargă și să-L roage să vină în ajutorul tânărului bolnav.

Oricine citește istoria aceasta povestită de cei doi Evanghelisti, Matei și Luca, va socoti că între cele două istorisiri este o mare deosebire. Matei scrie că

sutașul a venit însuși la Hristos cu rugămintea sa, pe când Luca zice că el a trimis mai întâi mijlocitori dintre bătrânii iudeilor iar apoi, fiind Domnul în drum spre casa lui, a trimis prieteni care să-i spună că nu trebuie să se ostenească să vină pana la dansul pentru ca el, sutasul, nu este vrednic de acestea; ci a transmis el, „spune cu cuvântul si se va tamadui sluga mea”.

Deosebire este, intr-adevar, între aceste doua istorisiri, dar contradictie nu.

Iar deosebirea sta in faptul ca Matei nu pomeneste de cele doua solii trimise mai întâi Domnului de sutaș iar Luca nu pomeneste venirea acestuia, cu toată smerenia sa, față către față cu Domnul.

Omul duhovnicesc se bucură de această frumoasă întregire a celor doi Evanghelisti unul printr-altul.

Așa cum spune Sfântul Ioan Gura de Aur, daca toate istorisirile ar fi fost la toti Evanghelistii la fel, ar fi putut spune cineva ca ei au copiat unul de la altul.

De ce ar mai fi trebuit atunci sa fie patru Evangheliile si patru Evangheliști? In orice instanță de pe pământ ajunge mărturia a doi oameni pentru ca lucrul să fie crezut. Dumnezeu ne dă însă, cu cei patru Evanghelisti, de două ori doi martori, pentru ca cei ce vor să se mântuiască să creadă fără împiedicare iar cei ce caută pierzania sa nu aiba nici o acoperire.

Inca ne-a mai dat Dumnezeu patru Evangheliști, cu toate că ar fi putut revărsa toată înțelepciunea spre mântuire într-unul singur, pentru ca, văzând cum se întregesc între dânșii, să învățăm a face și noi așa în viață, potrivit cu felurile daruri pe care le primim fiecare de la Dumnezeu (I Corinteni 12).

Fiind mădulare ale aceluiași Trup, întrajutorându-se și sprijininându-se mădularele după rostul lor, Trupul „își săvârșește creșterea” (Efeseni 4,16).

Cu cele două istorisiri, avem în față o icoană limpede a celor petrecute. Sutașul, auzind puterea și mărirea lui Hristos, și simțindu-se pe sine păcătos și nevrednic, a trimis la Domnul pe niște bătrâni ai iudeilor ca să-L roage să vină la dânsul. Nu era sigur că Domnul va binevoi să facă aceasta. Și-o fi spus omul: „ Eu sunt un închinător la idoli, un păcătos; cum o să audă de mine, o să și vadă, cu pătrunderea pe care o are, lucrul acesta. Cine știe de se va învoi sau nu să intre în casa mea? Să trimit mai bine pe iudei și dacă va spune nu, lor le spune, iar dacă va zice da, mai vedem noi...”

Dar când a văzut că Domnul vine, s-a tulburat adânc. Atunci și-a trimis prietenii să-i spună lui Hris-

tos să nu vină până la dânsul, căci este păcătos și nevrednic, ci doar să spună cu cuvântul, și bolnavul are să se vindece. Dar numai ce-au sosit prietenii, că a ajuns în urma lor și sutașul. De răscolit ce era, nu putea să stea locului acasă. Cum, să vină El sub acoperișul lui? Nu, cu nici un chip; prietenii lui nu știu încă cine-i El, deci n-o să fie în stare să-I spună ce se cuvine. Cât despre bătrânii iudei, sutașul trebuie să fi știut că parte din ei erau potrivnici lui Hristos și nu credeau în El. Așadar s-a grăbit să-I iasă chiar el în întâmpinare, mai ales știind acum că Domnul n-are să-l respingă umilindu-l în fața mulțimii, căci era ofițer.

Iudeii îl vorbiseră de bine pe sutaș în fața lui Hristos: „Vrednic este să-i faci lui aceasta; căci iubește neamul nostru și sinagoga el ne-a zidit-o” (Luca 7,4-5). Dar toate cele spuse de ei nu atingeau miezul lucrului. Ei prețuiau vrednicia sutașului după câștigul lor.

Indeobște, ofițerii și oficialii romani se uitau de sus la iudei, pe când acesta nu. „Sinagoga el ne-a zidit-o...”

Cu alte cuvinte: „Cheltuie banii lui, noi îi economisim pe-ai noștri. Ne-a clădit pe banii lui un loc de rugăciune de care aveam nevoie, și pe care altfel ar fi trebuit să-l plătim noi.”

Parcă ar fi vorbit cu Caiafa, nu cu Hristos! Hristos însă nu le-a răspuns nimic la aceasta, ci „mergea cu ei”. Atunci I-au ieșit înaintea prietenii sutasului și, în urmă, sutașul însuși.

Stând față în față cu Hristos, sutasul a trebuit, desigur, să-I spună și el cu gura lui totul (lucruri pe care Domnul le mai auzise o dată de la ceilalți). „Si i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca”.

Vedeți cum vorbește Unul care are putere! Nu zice: „Să mai vedem!”

Si, de astă dată, nici nu întreabă, cum i-a întrebat pe alții: „Crezi tu că pot face aceasta?” Doar citise în inima acestui om, îi văzuse credința. Așa că îi spune hotărât, cum nici un doctor nu îndrăznește să spună: „Și i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca”.

Anume a vorbit Domnul cu atâta limpezime și hotărâre, ca să poată avea răspunsul sutasului de față cu iudeii, pentru că Dumnezeu lucrează în așa fel încât lucrarea Lui atinge mai multe planuri deodată.

Hristos voia ca fapta să ajute mai multora: să vindece bolnavul, să arate credința cea mare a sutasului, să mustre necredința iudeilor și să dea glas profeției despre împărăție; despre cei ce așteaptă să intre în împărăție, dar nu vor intra, și despre cei ce nu așteaptă nicidecum să intre, dar vor intra.

„Dar sutasul, răspunzând, i-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea”.

Ce deosebire uriașă între credința arzătoare a acestui om și crezările înghețate, de formă, ale fariseilor. Deosebire nu mai mică decât între un foc care arde și un foc zugrăvit.

Când unul din farisei a poftit odată pe Hristos la o cină în casa sa, socotea că-I face Domnului o mare cinste, și nicidecum că Domnul, venind, l-ar onora cu ceva pe el și casa lui. Obraznic și mândru cum era, și-a uitat până și de legile ospetiei: n-a adus musafirului său nici apă să-și spele picioarele, nici nu l-a îmbrățișat de bun-venit, nici nu l-a uns capul cu mireme (Luca 7, 44-6).

Uitați-vă acum la acest păgân căruia nu i-a fost dat să audă de Moise și de profeți; spre a deosebi lumina de întuneric, adevărul de minciună, el are drept singură făclie doar fireasca minte.

Cum se smerește, cum se căleşte înaintea Domnului! Orice om din Capernaum ar fi fost onorat să intre în casa lui, și el știe preabine lucrul acesta; dar pe Hristos nu-l socotește om obișnuit, ci Dumnezeu.

De aceea și spune: „Nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu”.

Ce credință tare în Hristos și în puterea Lui! „Numai zi cu cuvântul” și boala va fi învinsă, se va ridica sluga mea! Apostolului Petru i-a trebuit multă vreme ca să ajungă la o asemenea credință.

Sutasul a simțit în Hristos cerul: foc din cer și lumină din cer. De ce să intre sub acoperișul sau atata foc când este de-ajuns doar o scânteie? De ce tot soarele când e destul o rază?

Dacă sutasul ar fi cunoscut Scripturile așa cum le cunoaștem noi astăzi, i-ar fi putut spune Domnului: Tu, care prin cuvântul Tău ai zidit lumea și pe om, poți să-l tămăduiești pe bolnav cu doar un cuvânt! Ajunge un cuvânt al Tău, pentru că e mai tare ca focul și mai strălucitor ca raza soarelui; „numai zi cu cuvântul”!

O, cât de tare ar trebui să ne rușineze pe noi cei de astăzi marea credință a acestui păgân! Noi cunoaștem Scripturile, dar cât de puțină credință avem!

Dar sutasul nu se oprește aici; el explică acum lui Hristos cum anume crede el:

„Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și ceilalți: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face”.

Ce-i un sutasă? Are sub ascultarea lui o sută de soldați, în vreme ce el însuși e la ordinele altor o sută! Cei de sub comanda lui trebuie să facă ce spune el. Ori dacă el, om aflat sub o autoritate mult mai mare decât a sa, și căruia i s-a dat putere puțină, poate porunci soldaților și slugilor sale, cu cât mai mult Hristos, care nu e în puterea nimănui, care e Insuși puterea de deasupra firii și oamenilor!

Si dacă atâtia oameni se supun cuvântului unui sutasă, cum să nu se supună toate lucrurile cuvântului lui Dumnezeu care este puternic ca viața, ascuțit ca sabia, groaznic ca biciul (cf. Deuteronom 32-46; Pilde 2, 2-6); Ioan 12, 50; Efeseni 6, 17)?

Care sunt soldații și slugile lui Hristos?

Oare nu orice făptură e înrolată în oștirea Lui?

Ingerii, sfinții și toți oamenii cu frica lui Dumnezeu nu sunt soldații lui Hristos?

Stihiile, boala, moartea, nu-s slugile Lui?

Domnul poruncește vieții: „Intră în făptura aceasta”, și intră; „Vino înapoi”, și vine.

El trimite viața; El îngăduie boala și moartea; El vindecă și El învie morții.

La cuvântul Său ostile îngerești se pleacă precum la suflarea unui vânt puternic.

„El a zis și s-au făcut, El a poruncit și s-au zidit” (Psalm 32, 9).

Nimeni nu poate sta înaintea puterii Lui, nimeni nu se poate împotrivi cuvântului Lui.

“Niciodată n-a vorbit un om așa cum vorbește acest Om” (Ioan 7, 46).

El nu vorbește ca unul de sub porunca altuia, ci ca un Stăpân, „ca unul care are putere” (Matei 7, 29).

Iată cum este Cel pe care L-a rugat sutasă: Să scoți boala dintr-un om paralizat nu-i o lucrare pe care s-o poată săvârși un muritor; dar pentru Hristos e puțin lucru; El nici nu are nevoie să-l vadă pe bolnav; nu are de ce să-l apuce de mână și să-l ridice.

La El fapta se împlinește numai „cu cuvântul”.

Sfântul Nicolae Velimirovici

„Auzind acestea, Iisus s-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: Nici în Israel n-am găsit atâta credință”.

Dar de ce se minunează Hristos dacă știe dinainte ce va spune sutasă?

Doar El a chemat acest răspuns când a spus: „Venind, îl voi vindeca”.

De ce se mai miră acum ?

Se minunează spre învățătura celor ce sunt cu dânsul.

Se minunează spre a le arăta ce este de minune în lumea aceasta.

Se minunează de credința cea mare a acestui om ca să-i învețe pe următorii Săi să se minuneze și ei de credința lui cea mare.

Intr-adevăr, nimic pe lume nu-i mai de mirare decât credința tare a unui om.

Nu s-a minunat Hristos cât de frumoasă e marea Galileii, căci ce-i avea frumusețe pe lângă frumusețea cerurilor deschise înaintea ochilor Săi ?

Nici nu s-a minunat de înțelepciunea, de averea sau de puterea cuiva; pentru că toate sunt nimic pe lângă înțelepciunea, bogăția și puterea din împărăția lui Dumnezeu.

Nu s-a minunat nici de marea adunare națională la praznicul din Ierusalim, pentru că e sărăcăcioasă și puțină pe lângă slăvită adunare a îngerilor din cer, care a stat înaintea Lui de la întemeierea lumii.

Când lumea admiră frumusețea și măreția Templului lui Solomon, El vorbește de nimicirea lui din temelii.

Singură credința acestui om e vrednică de minunare.

E cel mai mare și mai frumos lucru de pe pământ.

Prin credință robul e liber, năimitul se face fiu al lui Dumnezeu și muritorul are viața veșnică.

Când dreptul Iov zăcea plin de răni pe maldărul de cenușă rămas din casa și din copiii săi, credința i-a rămas nevătămată. Din mijlocul plăgilor și durerilor a strigat: „Și afară din trupul meu voi vedea pe Dumnezeu. Pe El îl voi vedea și ochii mei îl vor privi” (Iov, 19, 26-7).

Față de cine Si-a arătat Domnul uimirea ?

Față de cei „ce veneau după El”. Aceștia erau apostolii Săi.

S-a minunat ca să le fie spre învățătură. Desigur că și ceilalți iudei care mergeau cu El la casa sutașului au auzit cuvântul cu care s-a minunat Domnul:

„Adevărat grăiesc vouă: Nici în Israel n-am găsit atâta credință”.

Nici în Israel, unde credința ar fi trebuit să fie mai mare decât la oricare alt popor, pentru că Domnul Si-a arătat acolo încă de la început puterea, dragostea și purtarea de grijă, făcând înaintea lor semne și minuni mari și grăindu-le cuvinte de foc prin profeți. Dar în Israel credința se uscaseră aproape cu totul, iar fiii aleși se răzvrătiseră împotriva Tatălui lor, plecaseră cu inima și cu mintea de lângă Tatăl lor, orbind la minte și împietrind la inimă.

Nici chiar apostolii, la început (Petru, ca să nu mai vorbim de Iuda) nu au avut atâta credință în Hristos ca acest ofițer roman; nici surorile lui Lazăr, în casa cărora intra adesea Hristos; nici neamurile și prietenii Săi din Nazaret, printre care crescuse.

Acum Hristos, văzător în Duh până la sfârșitul veacurilor, face o profeție amară pentru iudei dar spre bucurie neamurilor:

„Mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în împărăția cerurilor. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâsnirea dinților”.

Profeția aceasta s-a împlinit și se împlinește până astăzi.

La răsărit și la apus de iudei trăiau popoare păgâne.

[Teofilact zice: „Domnul nu a spus: ‘mulți păgâni’ ci: „Mulți de la răsărit și de la apus”, cu toate că fără îndoială îi are în vedere pe păgâni. De ce nu a spus ‘păgâni’? Ca să nu-i smintească pe iudei, de aceea a spus: „Mulți de la răsărit și de la apus”.]

Mulți au venit la credință cu neamul întreg: armenii și abisinienii, grecii și romanii, și toate popoarele Europei; în alte țări, doar unii au ajuns creștini: dintre arabi și egipteni, indieni și persiani, chinezi și japonezi, negri și malaiezi, pe „când fiii împărăției” (adică iudeii) au rămas neclintiți în necredință până astăzi; și de aceea sunt împrăștiati peste tot pământul, alungați de la vetrele lor, urâți și disprețuiți de popoarele între care se pripășesc.

Și viața lor pe pământ s-a făcut întuneric, plâns și scrâsnirea dinților.

Dar în lumea cealaltă, la masa fără de moarte a părinților lor, Avraam, Isaac și Iacov, vor fi mai multe neamuri din toate colțurile lumii decât iudei. Și în acea lume pentru „fiii împărăției” va fi iarăși întuneric, plâns și scrâsnirea dinților.

Gospodarul smulge vita uscată și o aruncă în foc și în locul ei sădește mlădițe de vie sălbatică. Domnul va despărți pe fiii răzvrățiți ai Tatălui lor de Sine în veci, și în locul lor va înfia pe străini. Si așa cel ales va fi lepădat iar cel lepădat va fi ales. Si cei de pe urmă vor fi cei dintâi, iar cei dintâi vor fi cei de pe urmă.

Iar sutasului i-a spus Iisus:

„Du-te în drumul tău, și făcă-se după credința ta”.

Și s-a tămăduit sluga lui chiar în ceasul acela. După profeție a săvârșit minunea, nu numai ca răsplată a credinței ci și ca întărire a mării profeții. A spus cuvântul, și s-a vindecat sluga.

Dupa cum la zidirea dintai „Dumnezeu a zis, și a fost așa”, acum la zidirea cea nouă, Domnul spune și se face.

Paraliticul pe care nu-l putea ridica toată împărăția Romei, s-a sculat la dumnezeiescul cuvânt al Mântuitorului și s-a vindecat.

Boala e sluga lui Dumnezeu și când Dumnezeu spune: „Pleacă”, se duce, iar când spune: „Vino”, vine.

Bolnavul s-a făcut sănătos fără leacuri și unsori, pentru că slujitorul a auzit porunca Stăpânului și s-a dus.

Nu doctoriile și unsoarele vindecă: ci Dumnezeu. Dumnezeu vindecă, fie nemijlocit prin cuvântul Său, fie mijlocit prin leacuri – după credința omului. Nici un leac din lume nu poate stârpi boala fără puterea, prezența și cuvântul lui Dumnezeu.

Slavă Dumnezeului Celui Viu pentru fără de număr tămăduirile Sale asupra credincioșilor Săi prin cuvântul Său cel puternic, din vremurile trecute și din ziua de astăzi.

Ne închinăm sfântului și puternicului Său cuvânt, cu care zidește iarăși, vindecă bolnavii, ridică pe cei căzuți – toate în Iisus Hristos Fiul Său cel Unul-născut, Domnul și Mântuitorul nostru și în puterea Sfântului Duh.

Cu ostile îngerilor și ale sfinților ne închinăm Tatălui, și Fiului, și Sfântului Duh, Treimea cea deoiființă și nedespărțită, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin”.

Sfantul Nicolae Velimirovici,
“Predici”, Editura Ileana, Bucuresti

PSALTERION

Gata este inima mea, Dumnezeule, gata este inima mea! (Psalmul 56: 10).

Fraților, fericit cel care în stare este să grăiască Domnului din inimă cuvintele acestea! Fericit acela care are inima pururea gata să urmeze vocii lui Dumnezeu. Și aceasta înseamnă că gata este inima lui: că el urmează cu bucurie voia lui Dumnezeu și nu se încurcă în cugete și poftete ale inimii.

Mai întâi Regele David, cel care mai pe urmă s-a pocăit, s-a încurcat în poftetele și cugetele inimii lui, făcându-se asemenea unei corăbii fără corăbier în mijlocul furtunii. Dar când a văzut că furtuna este gata să-l trimită la fund, el s-a întors cu fața către Dumnezeu, a plâns cu lacrimi de pocăință adâncă și a îndreptat cârma corăbiei vieții lui cu totul către El. Gata este inima mea, Doamne, gata este inima mea!, a strigat el, din preaplinul păcii redobândite a sufletului lui. Căci el știa că și-a încredințat corabia sufletului lui în mâinile Iscusitului Corăbier. Furtuna a continuat, iar vânturile nu au încetat să sufle groază, însă în inima lui frică deja nu s-a mai aflat: el a știut că nimic nu mai poate răsturna corabia lui, că ea îl va duce cu siguranță la liman.

Inima care este gata este inima curățită de patima îngâmării, inima smerită înaintea puterii maiestruoase și înțelepciunii lui Dumnezeu. Inima gata este inima golită de deșertăciunile poftelor și închipuirilor

lor lumești, dar plină de dorul după Dumnezeu și de dragoste față de El.

Inima gata este inima vindecată de neliniști, griji și spaime, inima care se umple de liniște și de curaj la gândul prezenței harului lui Dumnezeu, pe Care nu vrea să-L întristeze în ea.

Cânta-voi și Te voi lăuda întru slava mea (Psalmul 56: 10), zice în continuare Psalmistul. Aceasta arată că inima lui este cu adevărat gata, căci el nu se mândrește cu slava lui imperială de rege pământesc, ci o atribuie pe aceasta lui Dumnezeu. El se smerește pe sine și se socotește nimic înaintea lui Dumnezeu, căci acum singura lui bucurie ca rege este aceea de a îl slăvi și preamări pururea pe Dumnezeu. Slava lui personală tocmai că îl determină să Îl slăvească și mai mult pe Domnul Dumnezeu, Stăpânul Slavei.

O, fraților, să ne străduim și noi să avem inimile noastre pururea gata înaintea lui Dumnezeu! Să le avem pururea gata spre a auzi cuvântul Lui, spre a urma pururea vocii Lui, spre a Îl slăvi pururea pe El, Domnul Dumnezeu nostru Cel viu!

O, Stăpâne Doamne, Făcătorul nostru Cel fără de moarte, ajută-ne nouă gata să avem inimile noastre, ca să se facă vase curate ale Harului Tău Celui de viață făcător, căci noi Ție îți aducem închinare și cinstire în veci. Amin. Proloagele de la Ohrida– Sfântul Nicolae Velimirovici, Editura Egumenița.

CVĂNT DE LA PĂRIŢI

“Rugați-vă unii pentru alții” (Iacob 5, 16)

“Sfânta Scriptură ține în mare cinste rugăciunea. Pe fiecare pagină vorbește despre puterea și roadele rugăciunii. În rugăciune se înfăptuiește legătura omului credincios cu Dumnezeu. Pentru omul care se află în starea de rugăciune, Dumnezeu nu mai este numai o temă de gândire, ci o realitate prezentă în fața lui. În momentele de rugăciune creștinul nu este singur, chiar dacă nu e în legătură cu nimeni dintre oameni, ci vorbește cu Dumnezeu, mai bine zis este în dialog cu Dumnezeu, întrucât nu numai el vorbește către Dumnezeu, ci și Dumnezeu vorbește către el, răspunzând cu făgăduințele, cu asigurările și cu mângâierile Lui la cererile celui ce se roagă, la grijile și la durerile acestuia.

De aceea, din rugăciune îi vine celui ce se roagă liniștire, răbdare, nădejde și înseninare, oricare ar fi necazurile care îl învăluie; îi vine răbdare în a suporta greutățile și putere de a stăruii în efortul pentru învingerea lor. Prin rugăciune, puterea lui Dumnezeu se comunică omului care se află în convorbire cu El.

De cele mai multe ori omul credincios nu se roagă numai pentru sine, ci și pentru alții. Chiar și atunci când se roagă pentru sine, se roagă să fie folositor altora. La rândul ei, grija pentru alții în rugăciunea lui, dragostea de alții, dă un plus de putere celui ce se roagă, face ca rugăciunea lui să fie și mai caldă.

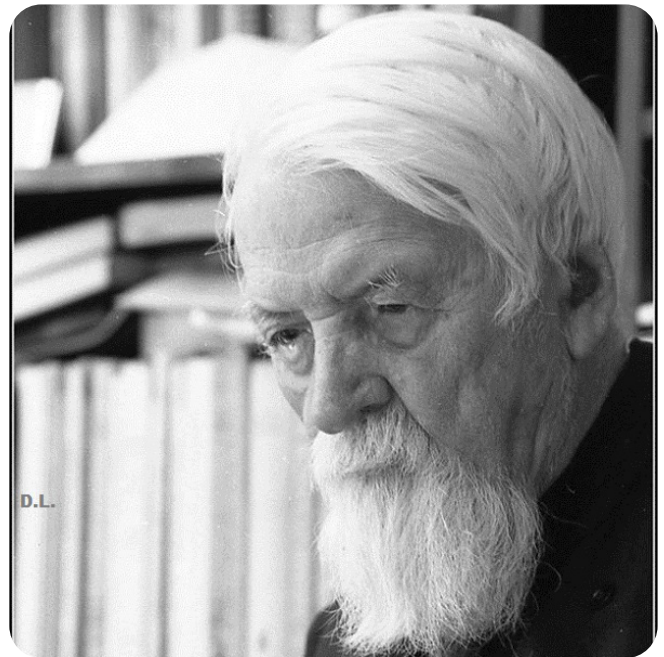
Despre puterea deosebită a rugăciunii făcute pentru alții amintim cuvintele pline de un bogat și adevărat conținut ale Sfântului Apostol Iacob, cuprinse în epistola sa: „Rugați-vă unul pentru altul, ca să vă

vindecați, că multă putere are rugăciunea dreptului în lucrarea ei” (Iacob 5, 16).

Dumnezeu, Care a creat și susține prin suflet viața și organizarea trupului, Își comunică puterea întăritoare și susținătoare a sufletului și prin acesta puterea de susținere și de refacere a organizării echilibrate a trupului, prin firul rugăciunii. Prin acest fir se înfăptuiește transfuzia de putere de la Dumnezeu la sufletul și trupul nostru. Dumnezeu poate aduce astfel prin rugăciune o îndreptare sau o întărire în starea tulburată sau slăbită a trupului, făcând ca substanțele infuzate în el ca medicamente să se încadreze deplin în organismul trupului și să-i refacă echilibrul tulburat, sau să restabilească acest echilibru chiar și atunci când substanțele medicale infuzate se dovedesc fără efect. De câte ori nu ne spun medicii: trebuie să-ți menții curajul, trebuie să fii optimist, să ai încredere, trebuie să te ferești de supărări, nu te lăsa deprimat de insuccese, de piedicile ce ți se pun de către cei ce nu-ți vor binele, de durata bolii! Fără aceasta, medicamentele nu-ți pot fi de mare folos.

Dar când poate câștiga credinciosul mai multă încredere, decât atunci când simte prin rugăciune că este în comuniune cu Dumnezeu? Sfântul Apostol Iacob spune direct că prin rugăciune nu ne vindecăm numai pe noi înșine, ci și unii pe alții. Aceasta pentru că rugăciunea făcută pentru alții, când este însuflețită de o mare grijă iubitoare față de ei, este mai puternică decât rugăciunea pentru noi înșine. Rugăciunea aceasta este plină de forță și de efect, spune Sfântul Apostol Iacob. Dacă rugăciunea în general nu este o simplă înșirare de cuvinte, ci e plină de putere, cu atât mai mult rugăciunea pentru alții poartă în ea putere, poartă puterea ființei noastre, mobilizată și sporită de puterea lui Dumnezeu, spre cei pentru care o facem.

Gândul și cuvântul nostru bun îndreptate spre altul îi duc aceluia putere, căci noi nu suntem separați unul de altul în planul nevăzut, atunci când suntem legați prin iubire. Cu atât mai mult îi duc aceluia puterea gândul și cuvântul nostru, când sunt gând și cuvânt de rugăciune, când îl prindem și pe acela în legătura noastră cu Dumnezeu. Atunci, de la noi la el curge nu numai puterea ființei noastre, ci și puterea lui Dumnezeu care e în noi prin rugăciune.

Parintele Profesor Dumitru Staniloae

În rugăciunile ce le facem unii pentru alții nu ne unim numai cu Dumnezeu, ci și unii cu alții în Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu circulă atunci în noi. Așa circulă puterea lui Dumnezeu în noi toți care ne rugăm împreună și unii pentru alții în vremea Sfintei Liturghii. Și prin însuși acest fapt rugăciunea este o valoare și o mângâiere prin ea însăși. Este o bucurie și o mângâiere să putem zice unii către alții ceea ce a spus Sfântul Apostol Pavel: „Sunteți în inimile noastre, ca împreună să murim și împreună să trăim” (2 Corinteni 7, 3). Propriu-zis, cei ce au pe alții în inimă și prin aceasta îl au pe Dumnezeu însuși nu mai mor, sau chiar dacă mor, ei sunt vii în vecii vecilor. Și aceasta este Biserica, ca unitate în Dumnezeu: prezența unora în inimile celorlalți. Această unitate este înfăptuită și trăită mai ales în rugăciunile unora pentru alții.

Dă-ne, Doamne, duhul acestei rugăciuni în toată vremea, ca odată cu aceasta să avem unirea cu Tine și cu ceilalți, să avem viața care nu se sfârșește. Căci viața este una cu dragostea și dragostea în veci nu pierde. Dă-ne să Te lăudăm cu o gură și cu o inimă, adică în deplina unitate a dragostei neîncetate și veșnice.

Amin!”

**Preot Profesor Dumitru Stăniloae -
Predică la Duminica a IV-a după Rusalii,
în revista Glasul Bisericii (nr. 5-6, 1972, pp. 507-509)**

GANDUL ZILEI

„Îndelungata și neîncetata trezvie a inimii, provenită din rugăciune, cea mai anevoioasă dintre toate ascezele și nevoințele, pricinuieste înlăuntrul ei (al inimii) o simțire permanentă a rugăciunii. In paralel și mintea, prin neîncetata sa întristare, dobândește fireasca ei luminare, devenind „mintea lui Hristos”. Atunci simțirea lui Dumnezeu rămâne în suflet și lucrează, ducându-l pe omul cel mic și limitat în hotarele măreției dumnezeiești”

CUVIOSUL IOSIF ISIHASTUL

